

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/48/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412213610
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4412213610.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci žalobcu: J. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom R. U., N. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Jánom Kanabom, advokátom so sídlom Trenčín, J. Zemana 3141/101, IČO: 42 273 242, proti žalovanej: J. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom S., K. XXX, zastúpená JUDr. Vlastou Suchanovou, advokátkou so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, o zaplatenie 12.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 13. októbra 2014, č. k. 16C/124/2013-170, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovanej o d m i e t a.
Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa) rozsudkom zo dňa 13. 10. 2014, 16C/124/2013-170, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.465,01 eura s 9 % úrokmi z omeškania ročne od 28. 03. 2012 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu o zaplatenie 2.534,99 eura zamietol. O trovách konania si vymienil súd rozhodnúť do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 451 ods. 1, 2 a § 657 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na to, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 22. 06. 2012 domáhal zaplatenia 12.000,- eur od žalovanej titulom výpožičky. Po spresnení petitu žaloby, ktorý súd pripustil uznesením zo dňa 22. 09. 2014 sa domáhal od žalovanej zaplatenia i príslušenstva pohľadávky, a to úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne od 28. 03. 2012 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania. Poukázal na to, že medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda o výpožičke financií, na základe ktorej v období od januára 2011 do 22. 06. 2012 zasielal na účet žalovanej č. XXXXXXXXXXX/XXXX vo T. finančné prostriedky v čiastkach (8.310,68 eura + 4.108,49 eura + 6.750,- eur) spolu vo výške 19.169,17 eura, čo zdokladoval listinnými dôkazmi potvrdením o prijme od zamestnávateľa o vyplatení mzdy a diét v rokoch 2010, 2011 a príkazom na úhradu zo dňa 17. 05. 2011 a sumu 1.200,- eur dal žalovanej v hotovosti. Cestou právneho zástupcu pred podaním žaloby vyzval žalovanú výzvou na vrátenie sumy 20.369,17 eura najneskôr do 26. 03. 2012. V prípade, že by žalovaná bola ochotná vyriešiť vec mimosúdne súhlasil so zaplatením sumy v 1/2, t. j. vo výške 10.184,59 eura. Po obdržaní výzvy so žalovanou komunikovali a dohodli sa, že mu uhradí sumu 12.000,- eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná sumu neuhradila, bol nútený domáhať sa zaplatenia súdnou cestou. Žalovaná sa vyjadrila k žalobe písomne podaním zo dňa 29. 05. 2013 s tým, že žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázala na to, že účet vo T., a. s., pobočka T. č. XXXXXXXXXXX/XXXX na meno J. S. bol založený účelovo na žiadosť žalobcu, aby nemohol byť exekvovaný, keďže má vyživovaciu povinnosť voči synovi. Žalobca si nechával posielat' na tento účet finančné prostriedky z titulu pracovného pomeru a žiadna písomná, ani ústna dohoda o výpožičke peňazí medzi účastníkmi uzavretá nebola. Na tento účet prispievala finančnými prostriedkami aj žalovaná a čerpali ich na spoločné dovolenky, výdaje v rámci stravného. Z uvedeného účtu boli platené telefónne hovory žalobcu a zakúpené hnutelnosti, 2 ks notebookov, televízor značky Samsung, chladnička, jedálenský stôl, obývací stena. Sedacia súprava, ktorej jednu polovicu kúpnej ceny hradila žalovaná. Uvedené hnutelnosti si môže žalobca hocikedy

vziať s tým, že pri odchode si zobral notebooky a televízor. Žalobca klame ohľadne toho, že sa dohodli, že žalovaná mu uhradí z dlžnej sumy 12 000,- eur. Nijaká komunikácia medzi účastníkmi neprebehla. Žalovaná nebola a nie je dlžná žalobcovi žiadne finančné prostriedky. Zdôraznila, že počas ich spolužitia žalobca neuhrádzal žalovanej žiadnu finančnú čiastku z titulu nájomného. Súd vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že účastníci žili v spoločnej domácnosti od februára 2011 do februára 2012 s tým, že sa poznali od roku 2010. Bývali u žalovanej na adrese S., K. XXX. Žalovaná založila účet dňa 16. 12. 2010 vo T. banke, pobočka T., číslo: XXXXXXXXXXX na ktoré boli vložené finančné prostriedky žalobcu vo výške 6.000,- eur a rovnako zaslané finančné prostriedky od zamestnávateľa žalobcu ADP s. r. o., Púchov, v roku 2010, pozostávajúce z čistej mzdy 207,- eur, diét 222,75 eura a v roku 2011 z čistej mzdy 4.121,- eur a diét 8.280,12 eura a 750,- Kč. Z potvrdenia o príjme zamestnávateľa žalobcu mal súd za preukázané, že žalobcovi za obdobie 12/2010 a 11/2011 bola vyplatená čistá mzda vo výške 4.327,52 eura a diéty za obdobie 14. 12. 2010 do 21. 12. 2010 vo výške 222,75 eura. Za obdobie 03. 01. 2011 do 27. 11. 2011 diéty vo výške 750,- CZK a 8.280,12 eura. Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Súd považoval za jednoznačne preukázané, že žalovaná dňa 16. 12. 2010 založila flexi účet vo T. banke č. XXXXXXXXXXX. Na uvedený účet bola zasielaná žalovanej výplata za obdobie od 02/2011 do 02/2012 v zmysle potvrdenia zamestnávateľa žalovanej vo výške 299,- eur. Na tento účet boli vložené finančné prostriedky žalobcu, ktoré nadobudol titulom vyporiadania BSM s bývalou manželkou, ktorá ich vložila v zmysle detailu príkazu z EB dňa 16. 05. 2011 na účet žalobcu vo výške 6.750,- eur. V zmysle výpisu z účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX vo T. banke má súd za preukázané, že uvedená suma bola vložená od M. S. dňa 18. 05. 2011 a v rovnaký deň 18. 05. 2011 bol realizovaný výber s poplatkom vo výške 6.740,- eur. Na účet žalovanej bol dňa 18. 05. 2011 vložený vklad s poplatkom vo výške 6.000,- eur. Na uvedený účet žalovanej okrem tejto sumy bola zasielaná mzda a diéty žalobcu od zamestnávateľa ADP s. r. o., Púchov vo výške 207,- eur a diéty vo výške 227,75 eura, za rok 2010 a za rok 2011 čistá mzda vo výške 4.121,- eur a diéty vo výške 8.280,12 eura a 750,- Kč. Je nepochybné, že účastníci žili v spoločnej domácnosti u žalovanej v období od februára 2011 do februára 2012 v rodinnom dome rodičov žalovanej na adrese K. XXX, vykazovaný na LV č. XXX. V tomto období si žalovaná vymieňala kuchynskú linku, čo potvrdil aj vypočutý svedok žalovanej jej otec H. S., ktorý uviedol, že jeho dcéra o výmene uvažovala v čase ešte predtým, ako začala žiť so žalobcom. Žalovaná uvedené skutočnosti nijakým spôsobom nepoprela a rovnako súdu nevydôkazovala, že by k výmene kuchynskej linky došlo iným spôsobom, prípadne skôr predtým, ako začala žiť v spoločnej domácnosti so žalobcom. Rozhodujúcou skutočnosťou je však to, že súdu nepredložila a v tejto časti neuniesla dôkazné bremeno, že by mala k dispozícii finančné prostriedky, ktoré použila na výmenu kuchynskej linky. Z týchto dôvodov súd považoval za preukázané žalobcom, že jej poskytol pôžičku vo výške 6.000,- eur, ktorá bola vložená na jej účet hneď potom, ako tieto finančné prostriedky vybral zo svojho účtu žalobca. Súd považoval za preukázané, že žalobca poskytol žalovanej pôžičku vo výške 6.000,- eur a nie vo výške 6.750,- eur, pretože takáto suma bola vložená na účet žalovanej a žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že by žalovanej poskytol pôžičku vo výške 6.750,- eur. Z listinných dôkazov je preukázaná pôžička vo výške 6.000,- eur realizovaná vkladom na účet žalovanej. Termín vrátenia pôžičky medzi účastníkmi jednoznačne dohodnutý nebol, avšak súd mal za to, že žalobca sa domáhal vrátenia pôžičky predžalobnou výzvou zo dňa 16. 03. 2012, najneskôr do 26. 03. 2012. Súd mal za to, že v tejto časti žaloby bolo jednoznačne preukázané, že žalobca požičal žalovanej finančné prostriedky, došlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov, a žalovaná bola povinná pôžičku vrátiť najneskôr dňa 26. 03. 2012. Čo sa týka uplatňovaného nároku zaplata finančných prostriedkov vo zvyšku 6.000,- eur v tejto časti súd považoval nárok žalobcu za čiastočne dôvodný s tým, že mal za preukázané, že skutočne na účet žalovanej boli zasielané finančné prostriedky žalobcu z jeho pracovného pomeru. Medzi účastníkmi nebola žiadna bližšia dohoda ohľadne nakladania s finančnými prostriedkami na účte a žalobca nemal výhrady voči nakladaniu s finančnými prostriedkami žalovanej, keďže na jej účet bola vložená pôžička a rovnako na jej účet bola zasielaná aj jej mzda. Preto nie je zarážajúce, že žalobca vo vzájomnej komunikácii uviedol žalovanej, aby si kúpila niečo pekné na seba, keďže sa jednalo aj o jej finančné prostriedky. V žiadnom prípade nie je možné sa stotožniť s tým, že išlo o spolužitie dvoch ľudí, ktorí hospodárili tak, ako to má na mysli Zákon o rodine, t. j. manželia. Žalovaná si musela byť jednoznačne vedomá toho, že na jej účte sa nachádzajú aj finančné prostriedky žalobcu, s ktorými s poukazom na názor súdu nebola oprávnená nakladať a využívať ich vo svoj prospech. Z týchto dôvodov využívanie finančných prostriedkov žalobcu žalovanou bez súhlasu žalobcu súd považoval za bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu. Vzhľadom k predloženým listinným dôkazom a výpisom z účtu žalovanej a s poukazom na vyjadrenia účastníkov súd považoval za preukázané, že žalovaná s kartou, ktorú používala ona č. XXXX, ku ktorej prináleží identifikátor č. XXXXXXXXXXX vybrala finančné prostriedky vo výške 9 370,66 eura a z karty, ktorú mal k dispozícii

žalobca pod č. XXXX, ku ktorej prináleží identifikátor č. XXXXXXXXXXXX boli realizované výbery na nákup nábytku vo výške 2.638,- eur, rovnako výbery v období, keď sa nezdržoval žalobca na území SR v dňoch 02. 04. 2011, 28. 05. 2011 a 18. 06. 2011 v zmysle potvrdenia zamestnávateľa žalobcu z dôvodu plnenia si pracovných povinností mimo územia SR vo výške 454,80 eura. Žalobca si zároveň uplatnil aj 1/2 nákladov za spoločnú dovolenku vo výške 589,55 eura. Žalobca uznal výbery, ktoré boli realizované ním spolu vo výške 7.951,- eur. Ak žalovaná realizovala výbery kartou vo výške 9.370,66 eura, výbery kartou žalobcu v čase jeho neprítomnosti vo výške 454,80 eura a výbery kartou žalobcu vo výške 2.638,- eur na kúpu nábytku, k tomu 1/2 nároku za spoločnú dovolenku vo výške 589,55 eura, spolu uvedená suma predstavuje 13.053,01 eura. Z uvedenej sumy bola žalovanej vzhľadom na vykonané dokazovanie poskytnutá pôžička vo výške 6.000,- eur a bezdôvodné obohatenie by predstavovalo sumu 7.053,01 eura. Súd však zobral do úvahy tú skutočnosť, že na účet žalovanej bola zasielaná jej výplata, ktorá mesačne v čistom za obdobie jedného roka bola 299,- eur, čo za jeden rok predstavuje sumu 3.588,- eur a táto suma jej prislúchala a tvorila jej vlastníctvo, preto ju súd odpočítal od sumy 7.053,01 eura a rozdiel vo výške 3.465,01 eura predstavuje bezdôvodné obohatenie zo strany žalovanej na úkor žalobcu. O túto sumu sa majetok žalovanej zvýšil. Vyčerpané prostriedky žalovanou spolu vo výške 13.053,01 eura a žalobcom vo výške 7.951,- eur predstavujú sumu 21.004,- eur, čo je výška finančných prostriedkov a ich pohyb zohľadnený a preukázaný na účte žalovanej tak, ako to vyplýva z predložených výpisov z účtu žalovanej. Z týchto dôvodov s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi sumu 9.465,01 eura, ktoré pozostávajú zo sumy 6.000,- eur ako poskytnutá pôžička a zo sumy 3.465,01 eura ako bezdôvodné obohatenie. Vzhľadom k tomu, že ide o peňažné plnenie súd priznal žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OSP s tým, že žalovaná je v omeškani nasledujúci deň v zmysle predžalobnej výzvy a návrhu žalobcu, a to od 28. 03. 2012. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobcu zamietol aj napriek tomu, že vypočítaná svedkyňa M. O. vo svojej výpovedi spresnila, že žalovaná uviedla, že je ochotná zaplatiť žalobcovi sumu 12.000,- eur s pomocou svojho otca, avšak súd mal za to, že z predložených listinných dôkazov bol súdu preukázaný nárok žalobcu len v tej výške ako ho súd žalobcovi priznal. Priznaná suma je rovnajúca sa žiadanému nároku žalobcu aj v zmysle predžalobnej výzvy, kde žalobca uviedol, že žiada od žalovanej sumu 20.369,17 eura a v prípade súhlasu je ochotný akceptovať 1/2 sumy vo výške 10.184,59 eura. Ak od tejto žiadanej sumy súd odpočíta čiastku 1.200,- eur, ktorá mala byť odovzdaná v hotovosti a ktorú si žalobca nenárokoval a sumu 750,- eur, ktorej odovzdanie preukázané žalobcom nebolo, zostane suma 18.419,17 eura. Ak z tejto sumy žalobca uznal, že použil pre vlastnú potrebu sumu 7.951,- eur a žalovaná je povinná zaplatiť sumu 9.465,01 eura, rozdiel predstavuje sumu vo výške 1.013,16 eur, čo je vlastne čiastka vložená žalovanou pred cestou do Ameriky. Záverom súd poukázal na to, že tvrdenia žalovanej, že žalobca si môže hnutelnosti, ktoré spoločne zakúpili do rodinného domu jej rodičov zobrať, súd považoval za irelevantné, pretože je nelogické, aby sa zariadenie, ktoré bolo zakúpené podľa výberu žalovanej, čím si riešila svoju bytovú otázku, aby si ho zobral žalobca, keď v podstate na jeho kúpu bola poskytnutá pôžička. Kúpa bola realizovaná podľa jej výberu a žalobca nepoprel, že jej bol nápomocný pri prevoze. Z týchto dôvodov s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovvej časti rozsudku. Záverom súd uviedol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 OSP. Proti tomuto rozsudku v časti výroku o povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 9.465,01 eura s príslušenstvom podala odvolanie žalovaná, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie žalovaná pripojila k návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Žalovaná uviedla, že dôvodom zmeškania lehoty na podanie odvolania bolo nesprávne poučenie o konci lehoty na podanie odvolania advokátom, ktorú ju v danej veci zastupoval. V zmysle poučenia právnym zástupcom mala za to, že lehota končí dňa 29. 10. 2014, pretože rozsudok považovala za doručený dňa 14. 10. 2014. V skutočnosti bol rozsudok doručený vtedajšiemu právnemu zástupcovi dňa 13. 10. 2014, a teda koniec lehoty pripadol na 28. 10. 2014. V dôsledku nezrovnalostí ohľadom dátumu doručenia následne nesprávne informovala právnu zástupkyňu, ktorá ju v súčasnej dobe zastupuje. Tento dôvod považovala za závažný a ospravedliteľný dôvod zmeškania lehoty, v dôsledku ktorého podala návrh na odpustenie zmeškania lehoty v zmysle § 58 ods. 1 OSP. V pripojenom odvolaní poukázala na to, že súd dospel k záveru, že jej žalobca požičal finančné prostriedky v sume 6.000,- eur, a teda, že medzi nimi bola uzavretá zmluva o pôžičke. Proti tomuto tvrdeniu vzniesla námietky v tom smere, že toto tvrdenie vychádza z nesprávnych skutkových zistení. Z návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 18. 06. 2012 vyplýva, že mala so žalobcom uzatvoriť dohodu o výpožičke financií, ktoré jej boli zasielané na jej účet od januára 2011 doposiaľ, pričom táto skutočnosť nemôže byť pravdivá už len z dôvodov, že so žalobcom v roku 2012 prerušili spolužitie a táto skutočnosť je nesporná. Skutočnosť, že prišlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke nebola ničím preukázaná a súd si

osvojil len vyjadrenia žalobcu o tom, že na jej účet vložil sumu 6.750,- eur z dôvodu, že mala záujem rekonštruovať podkrovie rodičovského domu, napriek tomu, že sám žalobca vo svojom návrhu uviedol, že jej postupne titulom výpožičky zasielal na účet zriadený na jej meno finančné prostriedky. Vykonaným dokazovaním neboli preukázané tvrdenia žalobcu bez akýchkoľvek pochybností, že by jej finančné prostriedky požičal a že by ona ako jeho družka mala vystupovať na strane dlžníka a on na strane veriteľa. Taktiež nešlo o veci druhovo určené, ktoré majú byť predmetom zmluvy o pôžičke, t. j. finančné prostriedky, že by malo ísť o dočasnú daného vzťahu s povinnosťou vrátiť veci rovnakého druhu. V danej veci neboli naplnené zákonné znaky reálneho kontraktu, akým zmluva o pôžičke bez pochyby je. Tvrdenie žalobcu, že finančné prostriedky boli poskytnuté na rekonštrukciu jej nehnuteľnosti, toto tvrdenie svedok vyvrátil, keď uviedol, že rekonštrukcia nehnuteľnosti už dávno prešla, a teda nebol dôvod na požičanie si finančných prostriedkov zo strany žalovanej. Dodala, že bankový účet bol zriadený za účelom, aby žalobca nemusel preukazovať príjmy vo vzťahu k svojej bývalej manželke v prípade toho, keby jeho bývalá manželka podala návrh na zvýšenie výživného. Uviedla, že pokiaľ ide o hnutelné veci zakupované z predmetnej pôžičky, tak tieto nenakupovala len žalovaná. Predmety boli užívané spoločne. Ak by ich zakupovala z poskytnutej pôžičky, potom by išlo o jej výlučné vlastníctvo a žalobca by nemal voči takémuto hospodáreniu námietky. Pokiaľ išlo o kúpu hnutelných vecí, tieto kupovali spoločne, teda každý prispel určitou čiastkou a tieto veci teda patria do ich podielového spoluvlastníctva. Nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že nemal k dispozícii platobnú kartu pod č. XXXX a pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré žalobca v sume 6.000,- eur poslal na predmetný účet, tieto prostriedky žalobca spotreboval, a to spoločným hospodárením a tým, že finančné prostriedky vyberal. Za obdobie od 24. 01. 2011 - 20. 02. 2012 vybral z účtu sumu 12.730,01 eura, teda sumu, ktorá bola predmetom žaloby. Uviedla, že pracovala v pracovnom pomere a v čase, kedy k určitým výberom prišlo, bola v práci, a teda nemohla vyberať peniaze na rôznych miestach Slovenska. Vzhľadom k uvedenému nesúhlasila s tvrdením súdu, že sa bezdôvodne obohatila sumou vo výške 3.465,01 eura. Ďalej zdôraznila, že z predmetného účtu bolo platené výživné na dieťa žalobcu, nedoplatok voči Sociálnej poisťovni vo výške 215,75 eura a dlh matky žalobcu vo výške 669,03 eura. Pokiaľ ide o dovolenku žalovanej v Amerike, pred tým v hotovosti vložila na účet sumu 1.000,- eur a 600,- eur, a teda nie je pravdou tvrdenie, že čerpala finančné prostriedky žalobcu. Záverom navrhla vypočítať svoju dcéru T. R., nar. XX. XX. XXXX.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal odvolanie predovšetkým z hľadiska jeho včasnosti, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je treba podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odmietnuť, pretože bolo podané oneskorene.

Podľa § 201 prvá veta OSP účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 57 ods. 1 OSP do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty.

Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň (ods. 2).

Lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (ods. 3).

Podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že napadnutý rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi oprávneného JUDr. Ervínovi Erdélymu, advokátovi so sídlom Nové Zámky, P. Blahu 7/A, dňa 13. októbra 2014 priamo na pojednávaní, pätnásťdňová lehota na podanie odvolania mu začala plynúť od 14. októbra 2014 a skončila dňom 28. októbra 2014, ktorý pripadol na utorok, preto v zmysle § 57 ods. 2 druhá veta OSP bol tento deň aj posledným dňom lehoty na podanie odvolania osobne na súde, na poštovú prepravu alebo elektronickou formou. Žalovaná podala odvolanie spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty osobne na súde dňa 29. 10. 2014, ako to vyplýva z odtlačku pečiatky súdu prvého stupňa, teda jeden deň po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania. Súd prvého stupňa o návrhu žalovanej na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania rozhodol tak, že tento návrh zamietol uznesením č. k. 16C/124/2013-196 zo dňa 12. 01. 2015, právoplatným dňa 16. 11. 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/110/2015-207 zo dňa 30. 09. 2015. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti v predmetnom konaní rozhoduje odvolací súd výlučne o podanom odvolaní,

ktoré v dôsledku márneho uplynutia odvolacej lehoty na podanie odvolania žalovanej podľa § 218 ods. 1 písm. a/ OSP odmietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 146 ods.

1 písm. c/ OSP per analógiám tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.